

på amerikansk forslag, som bl. a. støttedes af Danmark.*)

Spørgsmålet behandlede i 6. udvalg den 22.—23. januar 1952. Den nederlandske repræsentant fandt, at kommissionens arbejde var af så stor betydning, at man burde sætte sig udover de finansielle betænkeligheder og gøre kommissionen permanent. Han fandt dog kun tilslutning hos den jugoslaviske delegation.

Den amerikanske repræsentant ville ikke definitivt afvise tanken, men fandt, at man ikke burde foretage nogen gennemgribende ændring, før man havde haft lejlighed til at gøre yderligere erfaringer. Imod tanken talte endvidere, at kommissionens medlemmer ville miste kontakt med det praktiske juridiske og politiske liv. Man burde snarere søge andre udveje.

Israels repræsentant mente, at det ikke nyttede at forlænge kommissionens arbejdstid, sålænge der bestod en dyb kløft mellem kommissionsmedlemmernes og regeringseksperternes opfattelser. Sovjetunionen fandt, at kommissionen kunne udnytte tiden i højere grad, end den gjorde. Storbritanniens delegation hældede til den anskuelse, at kommissionen ikke burde gøres permanent. Også Sverige udtalte sig imod forslaget, men henstillede til overvejelse, om man kunne tillægge de af kommissionen udpegede rapportører et særligt honorar, der ville sætte dem i stand til helt at hellige sig det særlige hverv, kommissionen havde betroet dem.

Sekretariatet så sig ikke i stand til at fremkomme med en mere præciseret udtalelse om, hvad gennemførelsen af kommissionens indstilling ville koste, men anførte, at kommissionens budget for 1951 beløb sig til 56 000 dollars, medens domstolens var på ca. 600 000 dollars.

Venezuelas repræsentant forelagde et forslag til resolution gående ud på, at plenarforsamlingen udtalte sin anerkendelse af det af kommissionen for international ret udførte arbejde samt besluttede, at den for tiden ikke ville foretage noget skridt til re-

vision af kommissionens statut, sålænge den ikke har gjort yderligere erfaringer med hensyn til kommissionens virkemål.

Sovjetunionen ønskede den sidste sætning strøget, men ved en afstemning herom godkendtes den med 25 stemmer mod 5. Danmark afholdt sig fra at stemme. De øvrige dele af resolutionen godkendtes ved tre delafstemninger, og resolutionsforslaget som helhed godkendtes med 34 stemmer, deriblandt Danmarks.

Resolutionsforslaget vedtoges i plenarmødet den 31. januar 1952 uden debat med 41 stemmer. De nordiske lande stemte for forslaget.

d. Spørgsmål, hvis behandling kommissionen for international ret endnu ikke har tilendebragt.

Medens de øvrige afsnit af kommissionens beretning drøftedes af plenarforsamlingen var kapitlerne VI, VII og VIII, der angik kommissionens virksomhed med hensyn til traktatretten, regler for det åbne hav, herunder den kontinentale sokkel, samt visse andre spørgsmål, alene blevet forelagt forsamlingen til underretning, da kommissionens arbejde dermed endnu ikke var blevet afsluttet. I et møde i 6. udvalg den 24. januar 1952 fremsatte rapportøren (Irans repræsentant) forslag til en resolution om, at plenarforsamlingen havde gjort sig bekendt med disse kapitler.

Sovjetunionens repræsentant modsatte sig vedtagelsen af resolutionen, bl. a. fordi han anså det for urigtigt at tage stilling til kommissionens uafsluttede arbejder.

Flertallet mente dog, at plenarforsamlingen burde fremsætte den foreslåede udtalelse, og den nederlandske repræsentant anbefalede i denne forbindelse, at forsamlingen i fremtiden fik lejlighed til at tage stilling også til kommissionens løbende sager og give direktiver for dens fortsatte arbejde med disse. Herved kunne det på et tidligt tidspunkt hindres, at kommissionen indtog standpunkter, som forsamlingen ikke senere kunne bifalde. Når kommissionen derefter

*) Se beretn. 2. saml. s. 68.